

Remanada

Kapitola 1

Sancre Tor a zrození Remanovo

těch dobách byla Cyrodiilská říše mrtvá, zůstala na ni jen vzpomínka a vlády se chopila válka, pak přišla morová rána a inkvizitoři, západ a východ byly od sebe odděleny a odloučení Kolovie trvalo dobrých čtyři sta let. A celou zemi sužovaly nemoci z toho rozdělení. Kdysi mocní západní králové z Anvilu a Sarchalu, z Falkreathu a Delodiilu zpyšněli, začali se chovat spíš jako loupeživí rytíři a na úmluvu zcela zapomněli. V Nitrozemí to nebylo o nic lepší, vyznavači arkán a falešných knížat se vznášeli v drogovém opojení nebo se věnovali studiu všelijakých hanebností a na trůn se zatím po celé generace prášilo. Hadi a jejich varování zůstali nepovšimnuti a země krvácela, rodila duchy a chlad se šířil z bezedných propastí. Tvrdí se, že byl ztracen dokonce i Chimel Adabal, proslulý amulet králů, a že lidé neviděli jediný důvod, proč by ho měli hledat.

I stalo se v těchto temných časech, že král Hrol vytáhl z dalekých zemí za ztracenou Soumračí s vybranou družinou rytířů, jež čítala bez jednoho osmnácte hlav, samí stateční synové a dcery západu to byli. Neboť Hrol viděl hady ve svých snech a vydal se hledat uzdravení pro pohraniční země svých předků. I zjevil se jim duch, který nepřipomínal nikoho jiného než samotnou Elestii, královnu z dávných časů, již v levé ruce plál dračí oheň Akatoshův, v pravé ruce svírala klenoty úmluvy a v prsou měla ošklivou ránu, z níž se šířila prázdnota a rozlévala se jako vodopád k jejím zraněným nohám. Když takto spatřili Elestii a Chimel Adabal, Hrol a jeho rytíři vykřikli, padli na kolena a modlili se, aby se vše v dobré obrátilo. I pravil k nim onen duch: Jsem uzdravitelkou všeho lidstva, jsem matka draků, ale vy jste mne tolikrát opustili, že bych se od vás nejraději odvrátila, dokud nepoznáte mou bolest, dokud bídne nezhynete a celá země s vámi.

A pak před nimi tento duch uprchl a rytíři se rozdělili, vyjeli přes pahorky do lesů a všude jej hledali, a truchlili přitom pro všechny lidi a všechno zlo, které lidé způsobili. Jedině Hrol a jeho štítonoš ji však dokázali nalézt, a král k ní promluvil, řka: Miluji tě, nejsladší Aless, sladká paní Shora a Auriela a posvátného býka, a učiním tuto zemi znovu živou a vzkvétající, ne však skrze utrpení, leč znovu zažehnu dračí ohně úmluvy, východ a západ spojím v jedinou zemi a odvrhnu vše špatné. A pak byl štítonoš svědkem toho, jak duch královny před jeho králem odložil šat, v nejbližší skálu vepsal slova ZDE DOSÁHL VRCHOLU SVÉ LÁSKY KRÁL HROL a pak vypustil duši, neboť spatřil jejich spojení.

Když zbývajících patnáct rytířů našlo krále Hrola, viděli, že také zemřel poté, co obcovoal s hromadou bláta. I rozešli se rytíři každý svou cestou, někteří přišli o rozum a ti dva, kteří se vrátili do své domoviny za Soumračí, tam o Hrolovi ničeho nevyprávěli, neboť se za něj tuze hanbili.

Po devíti měsících však ona hromada bláta vyrostla v malou horu, a leccos se povídalo mezi pastevci a dobyt看kem. Když začala hora narůstat, shromáždila se pod ní malá skupina věřících, a když se poprvé otřásla, pojmenovali ji Zlatý kopec, Sancre Tor. A byla to pastýřka Sed-Yenna, kdo se jako první odvážil vystoupit na horu, když zaslechla dětský pláč, a na vrcholku viděla, co že se z hory zrodilo, i dala tomu dítěti jméno Reman, což znamená "Světlo člověka."

Dítě toto mělo na čele Chimel Adabal, jenž plál dračím ohněm z dávných dob a příslibem božské přízně, a nikdo se neodvážil Sed-Yenně postavit, když vystoupala po schodech Bělozlaté věže a položila nemluvně Remana na jeho trůn. I promluvil Reman hlasem dospělého muže, a takto pravil: JÁ JSEM ZÍTŘKEM CYRODIILU.

dobách bezvládní byl Chimel Adabal znovu ztracen v bezvýznamných potyčkách dávných pohanských králů. Východ a západ nebyly tehdy jednotny a všechny okolní země pohlížely na Cyrodiil jako na hnízdo hadů a líheň zmijí. A po dalších více než čtyři sta let byly země trůnu Remanova rozděleny a jen díky snaze skupiny nejvěrnějších rytířů se podařilo udržet alespoň vnější hranice.

Tito věrní rytíři se v té době nepýšili nijakým jménem, ale poznali se jen podle mečů z východu a namalovaného symbolu oka, a povídalo se, že jsou to potomci stráží samotného starého krále Remana. Jeden z těchto rytířů, kterému přezdívali Renald, byl svědkem statečných činů Cuhlecainových a rozhodl se podpořit jeho nárok na trůn. Teprve později se ukázalo, že tak Renald učinil, aby se dostal blíže k Talovi, zvanému Bouřná koruna, slavnému budoucímu císaři Tiberu Septimovi; a ještě později vyšlo najevo, že tak učinil na radu kance.

Dlouhá léta slávy si vysloužili všichni rytíři pod dračí zástavou, kteří neznali než rytířskou čest, byli všichni jako bratři, ač pocházeli z mnoha zemí i z mnoha zámořských krajů, a kteří se nyní stali bratry v přísaze, když nabídli své meče v Hraničním průsmyku. A jelikož jim v žilách kolovala upíří krev, žili tito bratři rytíři celé věky po boku Remanově, a pak dobře střežili jeho chráněnce, hadího krále jménem Versidue-Shaie. A tak se hadí kapitán Vershu stal rytířem Renaldem, jenž se následně stal ochráncem severozápadních zemí, když černá šipka zahubila Savirien-Choraka.

Další stránky jsou vytržené, zbytek této staré knihy se nedochoval.